

DEEL I

12e maancyclus van het jaar 930

1.1

HOUDT U MOEDIG

Elladine droomde ervan om de beste chef van het rijk Solaris te worden. Een simpele droom voor een simpel leven. Nadat ze jaren geleden door oorlog uit Panorass was verjaagd, verlangde ze naar niets liever dan rust. Ze werkte in een kleine, gezellige taverne, De Houtmoet, gelegen in de hoofdstad. Vele lieden kwamen van overal uit de stad naar de nederige taverne om de verse appeltaarten en stoofpotten te proeven die zij daar voor hen opdiende.

Vandaag was het een abnormaal drukke werkdag. Gasten die te laat arriveerden dronken buiten, want er was simpelweg geen plek meer in het kleine, doorgezakte gebouw. Morgen zou het echter nóg drukker worden vanwege het Zwaardfestival dat in de stad gevierd werd. Hiervoor had Elladine tijd gekregen om de nodige voorbereidingen te treffen, zoals het verkrijgen van meer appels voor de taarten.

Ze liep door de straten van de Eerste Stadsring, die niets meer waren dan een weg van houten planken zodat men niet te diep in de modder zou zakken. Mensen waren bezig hun kleine huizen te versieren met vlaggetjes en lantaarns voor het feest en riepen gedag wanneer Elladine passeerde.

Toen ze de poort naderde, merkte ze van een afstand al de wachters op die aan het dobbelen waren op hun wachtpost. Er

was weinig paraatheid; niet dat zoiets nog nodig was in deze tijd. Ze keken om met gezichten rood van de alcohol en starden net iets te lang naar de zilveren horens op Elladines hoofd.

“Gegroet, Diabel,” zei een van hen in een poging beleefd te zijn.

Ik ben geen demon, idioot, dacht ze.

“Hallo,” zei Elladine terwijl ze salueerde toen ze voorbijliep.

Net buiten de stad was ze al een paar appelbomen tegengekomen, maar bedacht toen dat de beste chef van Solaris niet de makkelijkste weg kiest. Nog een stukje verder en ze zou bomen vinden met betere vruchten.

Het bos was prachtig groen rond deze tijd van het jaar. Elladine genoot altijd enorm van deze wandelingen en luisterde graag naar het geruis van de bladeren. Dan kwam haar hoofd tot rust, en zong ze kinderliedjes van vroeger.

Ze bereikte de velden waar het droge gras tot aan haar knieën kwam en waar de bomen, vol met felrode appels, stonden. Elladine zette haar manden neer en plukte er een om de kwaliteit ervan te controleren. Ze nam een hap en er liep een klein beetje sap langs haar kin. Het was de perfecte combinatie van zuur en zoet.

Haar lege hand ontvlamde met blauwe Magika. Ze legde deze tegen de boom aan waarna de plek door de aanraking onmiddellijk bevroor.

De Magika ontladde zich uit haar hand met zo'n kracht dat alle appels als regen omlaag vielen. Eén voor één begon Elladine ze op te rapen tot haar manden overvol waren. Toen ze eenmaal klaar was, besloot ze zichzelf nog een paar minuten rust te gunnen. Ze ging op de grond tegen de boom zitten, sloot haar ogen om de middagzon op haar gezicht te voelen en genoot van de warmte. Hierdoor werden haar ogen zwaar en het duurde niet lang voordat ze in slaap viel.